

Зоран Ћинђић је имао особину, која недостаје многим домаћим политичарима, да је сматрао себе припадником западне политике, али припадником који тежи да самостално одлучује, да буде политички фактор, а не извршилац западних одлука.

Управо разговор с њим је био важан, када ми је после 24. септембра 2000. казао да ја треба да донесем коначну одлуку да ли прихватамо други круг или су избори завршени. С друге стране, било је лидера ДОС који су заговарали да идемо на други круг, иако је народ тог 24. септембра изразио своју вољу. Још чувам њихова писма, с ватреним наговарањима на други круг. Бојим се да је та идеја крила у себи план за избијање сукоба у Србији, који би онда послужили као повод за страну војну интервенцију. Што се тиче Слободана Милошевића, сматрао сам га противником до оног тренутка када је признао изборни пораз. Након тога, он за мене више није био поражени кога треба прогањати. Заговорници такозваног Шестог октобра заправо су заговорници револуције, унутрашњих сукоба. А, ако ми је нешто страно, то су револуција и револуционарни обрачуни и страдања. У том контексту, када је Милошевић умро, сматрао сам да треба да буде нормално сахрањен, за разлику од многих који су све чинили да он остане без гроба - ово су, донекле парафразирани, неке од порука из нове књиге Војислава Коштунице „Зашто Србија, а не Европска унија“, која ће ускоро бити објављено у издању Фонда „Слободан Јовановић“. Реч је заправо о разговору који су с лидером ДСС водили Миле Савић, Слободан Самарџић и Александар Никитовић, чланови Фонда и његови сарадници, а наш лист је добио право објављивања извода из књиге посвећених пре свега Петом и Шестом октобру, Зорану Ћинђићу и Слободану Милошевићу. Свакако је занимљива и Коштуничина порука: „Једно је извесно, све што сам радио, радио сам из уверења“, а поготово кад се повеже са следећом: „Подразумева се да ћу поштовати као легитимну и сваку другу одлуку грађана на изборима, јер народ мора бити слободан да изабере којим путем хоће да иде“.

Савић, Самарџић, Никитовић: Били сте против Брозовог режима, против Милошевићевог режима, па против приступања Србије НАТО-у, и против приступања ЕУ. Изабрали сте да идете тежим путем, а вероватно сте могли да направите другачију, свакако успешнију каријеру да сте прихватили да budete уз ове велике центре моћи.

Коштуница: Као и сваки човек нисам изабрао свој пут зато што је тежи, него зато што једино могу да идем оним путем на који ме упућују моја уверења и вредности до којих држим, као и обавеза која проистиче из тога што припадам српском народу. Јер, можда

Пише: Војислав Коштуница
четвртак, 19 јануар 2012 20:51

бих да сам рођен у неком другом народу и држави, на основу вредности и интереса тог народа, сматрао да је НАТО или ЕУ добро решење. Оно што је рецимо добро за Данску не мора да значи да је добро и за Србију, и обрнуто. Народи и државе имају своје посебне интересе и своје посебне вредности и традиције. Моје је уверење било да Брозов режим није у интересу српског народа, што не значи да тај режим није био у интересу неких других народа у бившој Југославији.

Једно је извесно, све што сам радио, радио сам из уверења, без обзира што се показује да је то био тежи пут. Ништа ми не значи што би другачији пут био лакши ако он није сагласан са мојим погледом и политиком на који начин треба уредити Србију као државу. А што се тиче каријера незамисливо ми је да себе видим било у Брозовом, било у Милошевићевом режиму, било као заступника евроатлантске политике и циљева у Србији. Србију, њену историју, њену традицију, њену културу, видим на сасвим другачији начин и то ме опредељује да идем путем који сам изабрао.

Ако се испостави да је такав однос снага и да су такве политичке прилике у Србији да је једини начин да budete на власти тај да морате да прихватите НАТО и ЕУ, шта би онда био Ваш избор?

- Никада не бих могао да прихватим да будем учесник политике у коју не верујем. Има довољно у Србији бољих и већих евроатлантиста који жуде да спроведу ту политику. Као што је и у претходним режимима било бољих и већих комуниста који су се отимали да буду у том режиму. Сада прво морамо да видимо шта је воља народа и његов избор. Ако народ на изборима искаже своју вољу да хоће да Демократској странци Србије поклони своје поверење, онда је наша обавеза да спроводимо политику за коју је народ гласао. Зна се која је то политика и једино такву политику могу да заступам. Подразумева се да ћу поштовати као легитимну и сваку другу одлуку грађана на изборима, јер народ мора бити слободан да изабере којим путем хоће да иде. И ту политику коју народ изабере на изборима треба да воде они који у ту политику верују и морају да сnose одговорност за резултате и последице свога деловања.

(...)

Да се вратимо мало уназад, у време када сте вољом народа постали председник Републике. Како данас гледате на Вашег противника на тим изборима, на Слободана Милошевића?

- Милошевића сам видео свега два пута и то оба пута, пошто сам га победио на изборима. Пре тога га никада нисам срео, нити сам помишљао да улазим у његове владе, нити је странка чији сам председник икада била у тим владама. О његовој политици, унутрашњој и спољној, пуних десет година сам говорио јавно крајње отворено и оштро. Тој критици не бих имао ништа ни да додам ни да одузем. Много је међутим бесмислених и неистинитих спекулација створено о та два сусрета. А истина је крајње једноставна. За мене је Милошевић био противник до оног тренутка док није признао изборни пораз. Од тренутка када је то учинио он за мене више није био поражени кога треба прогањати, нити сам ја био победник који треба да успоставља револуционарну правду. У нормалној земљи после избора не би смело да буде победника и поражених, већ су сви равноправни, а на власти је да сноси одговорност пред грађанима за политику коју води. Веровао сам да треба да будемо нормална, а не револуционарна земља. Наравно, било је много оних који су хтели да се Србија располути, поцепа, закрви сама са собом.

Укратко о садржају Коштуничине књиге

Књига председника Демократске странке Србије Војислава Коштунице „Зашто Србија, а не Европска унија“ ускоро излази из штампе.

Књига је настала из разговора који је Војислав Коштуница водио са члановима Фонда „Слободан Јовановић“ - Милетом Савићем, Слободаном Самарџићем и Александром Никитовићем. У књизи су размотрене многе теме са којима се Србија суочава. Реч је Косову, Европској унији, привредном развоју, Републици Српској, великим силама, затим о националној култури и личностима као што су патријарх Павле, Добрица Ћосић, Матија Бећковић, Емир Кустурица.

Пише: Војислав Коштуница
четвртак, 19 јануар 2012 20:51

Како наводи издавач, Фонд „Слободан Јовановић“, оно што повезује и чини суштинску нит у целом разговору јесте питање будућности Србије, односно став да политичка и војна неутралност представља најбољи и најсигурнији пут којим Србија треба да иде.

Дневни лист Данас добио је ексклузивно право објављивања делова књиге насловљених „Тежи пут“ и „О Петом октобру и Милошевићу“. Опрема је редакцијска.

Постоји и једна опасна смишљена смутња коју подстичу и странци и њихови истомишљеници у земљи, како су Милошевића победили сви осим самог народа. Тако се нашироко распредају приче какву су улогу имали једни или други, само се заборавља да је већина грађана на изборима донела одлуку ко треба даље да води земљу. Добро се сећам небројених сусрета и разговора са народом током изборне кампање, обишао сам стотину места за непуних месец дана. Осетио сам непосредно ту народну енергију и вољу и знао сам како ће народ гласати. Али оно што се не види из овог накнадног мућења воде, јесте шта су били стварни планови, посебно шта се све кувало иза идеје да се по сваку цену одржи други круг председничких избора.

Јасно је због чега се Милошевић грчевито хватао за идеју о другом изборном кругу, јер он са његовим начином разумевања политике и није имао другог излаза. Али, право је питање због чега су они највернији домаћи следбеници западних центара моћи, по сваку цену желели да се одржи други круг избора. Чувам писма која су ми слали лидери ДОС-а са ватреним наговарањима да прихватим одржавање другог круга.

Због чега је и поред победе у првом кругу требало прихватити други круг избора?

- Бојим се да је идеја о одржавању другог круга избора крила у себи план за избијање сукоба у Србији, који би онда послужили као повод за страну интервенцију. После 5. октобра прочитао сам мишљење једног од поузданих домаћих тумача страних интереса у Србији, да за национализам у Србији нема правог лека јер је изостала страна интервенција, која би подразумевала стављање Србије под страну контролу. У сваком случају пристајање да се и поред победе поново иде на изборе увело би Србију у опасну напетост и велики ризик да дође до сукоба. А видели смо да тамо где избију сукоби унутар земље, западна војна машинерија лако односи војну победу.

Пише: Војислав Коштуница
четвртак, 19 јануар 2012 20:51

Ниједног тренутка нисам имао дилему да су победом у првом кругу избори завршени и да никаквог другог круга нема. Важан је био разговор са Зораном Ћинђићем који је завршен његовом речима да ја сам треба да донесем коначну одлуку да ли прихватамо други круг или су избори завршени. Ћинђић је имао ту особину, која данас недостаје многим домаћим политичарима, да је хтео да буде политички фактор, а не извршилац западних одлука. Себе је сматрао припадником западне политике, али припадником који тежи, настоји да о својим интересима самостално одлучује.

Народ је својом вољом 24. септембра решио ко је победник на изборима и народ је својом вољом 5. октобра одбранио своју победу. Тиме су избегнуте све замке и сви могући тајни планови да се Србија преко другог круга гурне у сукобе, који би нас толико скупо коштали да је питање и да ли би уопште сачували статус слободне и суверене државе.

Оптуживали су Вас да нисте хтели 6. октобар и да сте били Милошевићев заштитник.

- Ни Милошевића, ни људе његовог режима, ни његове пријатеље, ни његову породицу нисам познавао, нити сам имао било какав лични интерес да било кога штитим. Моја идеја и моја политика је да Србију извлачимо из свих могућих опасности унутрашњих сукоба и унутрашњих подела. Ако ми је нешто страно то су свакако револуција и револуционарни обрачуни и страдања. Извлачење Србије из изолације и санкција међународне заједнице, постепени опоравак и развој земље били су моја политика. А за то су била довољна два датума, најпре 24. септембар и потом 5. октобар. Све преко тога, свако помињање 6. октобра је револуционарни начин разумевања политике. Дакле, нисам штитио Милошевића, али јесам штитио законитост и јесам заступао политику да у Србији не треба да буде реваншизма, не треба да буде победника и побеђених, већ да треба да живимо у земљи у којој су грађани уз све своје политичке разлике равноправни. Говорио сам о легализму и тада се права лавина напада обрушила на мене, показујући колико је јако наслеђе комунизма и партијске државе. А када је Милошевић умро, да и то поменем, сматрао сам да треба да буде нормално сахрањен, за разлику од многих који су све чинили да он остане без гроба.

(Данас)